

Sygnatura akt VI U 84/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Korzeń

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 marca 2021 roku

sprawy z odwołania I. W.

od decyzji z dnia 2 grudnia 2020 roku, znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o wypłatę niezrealizowanego świadczenia

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 2 grudnia 2020 roku, znak: (...) w ten sposób, że przyznaje I. W. prawo do niezrealizowanego świadczenia rentowego za listopad 2020 r. po mężu R. W..

Tomasz Korzeń

VI U 84/21 UZASADNIENIE

I. W. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 2.12.2020 roku, którą organ rentowy odmówił jej wypłaty niezrealizowanego świadczenia rentowego po zmarłym mężu R. W..

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania. Podniósł, że w akcie zgonu wpisano datę znalezienia zwłok, więc nie wiadomo kiedy mąż odwołującej zmarł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. W. był mężem I. W.. Pobierał rentę. W akcie jego zgonu nie określono daty zgonu, a jedynie datę znalezienia zwłok (6.11.2020 r.).

/ bezsporne /

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 136 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.**2021.291**; dalej jako ustawa), w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba.

Okoliczności sprawy nie były sporne, wynikają z treści dokumentów zgromadzonych w aktach pozwanego.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2001r., II UKN 195/00 (OSNP 2002/18/442) wskazał, że zasada domniemania życia osoby zaginionej, która nie została uznana za zmarłego w trybie art. 29-32 k.c. stanowi podstawowe kryterium dopuszczalności odpowiedniego stosowania przepisów o wstrzymaniu świadczeń z ubezpieczenia. Wychodząc z tego samego założenia domniemania życia należy dojść do wniosku, iż datą śmierci data znalezienia zwłok. W przeciwnym wypadku, który ma miejsce w przedmiotowej sprawie, w sytuacji, gdy ustalenie daty śmierci jest niemożliwe do ustalenia, uprawnieni nigdy nie mogliby skorzystać z prawa do wypłaty świadczeń emerytalnych z art. 136 ust.1 ustawy emerytalnej. Taka niekorzystna interpretacja przepisu art. 136 ust.1 ustawy emerytalnej byłaby sprzeczna z konstytucyjną gwarancją prawa obywatela do przyznanych mu świadczeń z zabezpieczenia społecznego (art. 6 ust.1 Konstytucji) i w niedopuszczalny sposób ograniczałoby uprawnienia członków rodziny świadczeniobiorcy, wynikające z art. 136 ustawy emerytalnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie III AUa 1219/15 - LEX nr 2039691).

Pozwany dowodu przeciwnego (a więc śmierci ubezpieczonego wcześniej niż w dniu znalezienia zwłok), uzyskanego w stosownym postępowaniu administracyjnym lub sądowym, nie złożył.

Strony nie wnosiły o przeprowadzenie rozprawy. Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 w związku z art. 148¹ § 1 KPC Sąd przyznał odwołującej prawo do świadczenia niezrealizowanego.

Tomasz Korzeń